

følge Holsteen overalt; hvor det liber Molest, og selv om der seer et Angreb paa det tydske Forbund, og vi see, at det gaaer ud over Holsteen, saa skulle vi følge det og hjælpe det, og vi vente af Holstenerne, at de ville gjøre det Samme for os i broderligt Fællesskab; men det er Holsteen, det er ikke det tydske Forbund — deri ligger Forskjellen, — som vi skyldte Broderskab og Venkab, det skyldte vi vore Landsmænd in spe, men vi skyldte det ikke til det tydske Forbund (Hør!). Det gjør mig ondt, at jeg aldrig kan tale om denne Sag, uden at komme i en vis Varme; men man begriber, at, naar en Mand i sin halve Levetid igjennem har lidt for Noget, og han saa seer, at der paany uden hans Skyld opstaaer store Farer, saa maa hans Sjæl nødvendigvis blive betagen. Jeg beder og besværges derfor Ministeriet, at det, før det gaaer ud af denne Sal, ikke atter opfordrer os til at tage vort Forslag tilbage, men gjør, hvad der staaer i dets Magt, for ikke at føre os ind paa en vrang Vej, og at det ikke benytter den Tid, inden vi med fuld Frihed kunne raadslaae med vor Regjering, den Tid, hvor vi ved hvert Skridt maae vige tilbage for en overhængende Nødvendighed, til at tvinge sig sin Villie. Det er en Synd, som det begaaer, og som det aldrig vil kunne vasse af sig, naar det bliver ved at fremture deri; der er Intet, som mere hjælper til at vinde Indpas i Danmark end Aabenhjertighed og gjensidig Fortrolighed; viis os det og viis os en eneste Ting, hvorved vi i alle disse Aar have svigtet vor Regjering. Skulde det være den Straf, som skulde blive paalagt vor unge Befolkning, at den i dens Yver og Ridfærhed for at tjene sin Konge ikke skulde vide, hvortil den kunde blive brugt? skulde det være det Udbytte, vi have af vore Dpoffrelser, at det nu skulde være mere tvivlsomt, end vi af Krigsministerens egen Mund høre, at det var før 1848? Troer den ærede Minister da, at de Tilfagn, som dengang bleve givne, bleve givne i Luften? Nei, de bleve givne som en Trost, som en Balsom for hver dansk Mand (Hør!); han følte, at han uden at krænke Nogen — thi Ingen var krænket ved den Inddeling, som dengang skete i Armeen — var sikket mod det Dittreste, som kunde

hænde, og denne Sikkerhed skulde berøves os, skulde berøves os for et Lustcastel, for en Idee! — thi der er ingen Virkelighed for. Den Armeen, som bestod før 1848, bestod efter Planen af 1842, som man besværges os at holde i Værelse, og den bestod med de Udskrivningsdistricter, som dengang vare oprettede; udskriv saamange Tropper, som I ville, og vi ville bevilge de Pengemidler, som behøves dertil; men gjør os ikke den Sorg at forlange det af os, som man her truer os med. (Bravo! Bravo!)

Sehmann: Uden Tvivl ville flere Rigsdagsmænd have næret det Haab, at de Erklæringer, der her vilde vorde afgivne fra Ministeriets Side, kunde gjøre det muligt at frasalde den utryffelige Betingelse, hvortil Udskrivningen efter Udvalgets Forslag er knyttet, og som vi, der have Ret til at bevilge eller nægte en Udskrivning, ogsaa ere berettigede til kun at give under saadanne Betingelser, — frasalde den, fordi man ad en anden Vej havde opnaaet en saadan Betryggelse for, hvad der derved tilsigtedes, at en utryffelig Udtalelse deraf kunde anses for ufornøden. Jeg troer imidlertid, at de, som maatte have næret et saadant Haab, grundigt maae være blevne helbrede derfor ved hvad der er blevet yttret fra den ærede Krigsministers Side. Der blev nemlig fremsført Paaastande, hvoraf man, hvis man ikke vilde tage Hensyn til den Usikkerhed i Tankegang og Ubehjælpssomhed i Udtrykket, hvormed de fremtraadte, meget let kunde ulede, at et af Tydskland uafhængigt, selvstændigt souveraint dansk Rige ikke længere eksisterer. Der er blevet fremsført Paaastande, som knytte sig til et Par meget ofte brugte og misbrugte Udtryk i Wiener-Tractaten, uanseet at det lige saa ofte er blevet bevist, hvorledes der er andre langt vigtigere og klarere Udtryk i Wiener-Tractaterne og i alle de Forhandlinger, hvortil de sluttede sig, have havet det over al Tvivl, hvad ingen europæisk Statsmand har betvivlet, at det kun er som Hertug af Holsteen og paa Holsteens Vegne, at Kongen har tiltraadt det tydske Forbund, og at det tydske Forbunds Ret over ham ikke strækker sig videre end til Dpfyldelsen af de Forbundsforpligtelser, der paahvile Holsteen. Hvad